

SAMORZĄDOWE
KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
W BIAŁYMSTOKU
15-213 Białystok, ul. Mickiewicza 3
050322561

Białystok, dn. 6 listopada 2017 r.

409.255/F-11/X/17

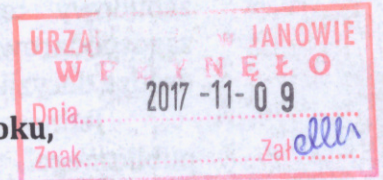
OBWIESZCZENIE

Działając na podstawie art. 53 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r, poz. 1073 – zwanej dalej „Upzp”), **Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Białymstoku** zawiadamia, że w sprawie dotyczącej odwołania od decyzji Wójta Gminy Janów, z dn. 28 lipca 2017 r., znak: B.6733.4.2017, ustalającej warunki lokalizacji inwestycji celu publicznego w postaci budowy stacji transformatorowej 1-słupowej, budowy 2 słupów linii napowietrznej sN 15 kV, linii napowietrznej nN, linii napowietrznej sN 15 kV, linii kablowych nN oraz rozbiórki napowietrznej linii 15 kV, stacji transformatorowej i linii napowietrznej nN, na działkach o nr geod. 228/2 i 59/1, w obr. Białousy, gm. Janów, w dn. 6 listopada 2017 r. została wydana decyzja.

Zawiadomienie uważa się za dokonane po upływie 14 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

WICEPREZES
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Białymstoku
mgr Wiesław Podhorodecki

P. Siemko
S.M.
DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Białymstoku,
w składzie:

Anna Kraszewska-Trusiak - przewodnicząca
Artur Modrzejewski - członek
Krystyna Kuczynko - członek,

na podstawie art. 138 § 1, Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r., poz. 1257 – dalej jako „Kpa”), art. 4 ust. 2 pkt 1, art. 50 ust. 1, art. 51 ust. 1, art. 52 ust. 1, art. 53 ust. 3 pkt 1, art. 54 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r, poz.1073 – zwanej dalej „Upzp”), po rozpatrzeniu odwołania Wojciecha Leszczyńskiego, reprezentowanego przez r. pr. Katarzynę Pawlak (zwanego dalej „Skarżącym”) od decyzji Wójta Gminy Janów, z dn. 28 lipca 2017 r., znak: B.6733.4.2017, ustalającej warunki lokalizacji inwestycji celu publicznego w postaci budowy stacji transformatorowej 1–słupowej, budowy 2 słupów linii napowietrznej sN 15 kV, linii napowietrznej nN, linii napowietrznej sN 15 kV, linii kablowych nN oraz rozbiórki napowietrznej linii 15 kV, stacji transformatorowej i linii napowietrznej nN, na działkach o nr geod. 228/2 i 59/1, w obr. Białousy, gm. Janów,

o r z e k a:

utrzymać w mocy decyzję organu I instancji.

UZASADNIENIE

Wyżej wskazaną decyzją Wójta Gminy Janów ustalono lokalizację wspomnianej na wstępie inwestycji celu publicznego. Inwestycja ta polegać ma na budowie stacji transformatorowej 1–słupowej, budowie 2 słupów linii napowietrznej sN 15 kV, linii napowietrznej nN, linii napowietrznej sN 15 kV, linii kablowych nN oraz rozbiórce napowietrznej linii 15 kV, stacji transformatorowej i linii napowietrznej nN, na działkach o nr geod. 228/2 i 59/1, obr. Białousy.

W uzasadnieniu skarżonej decyzji wskazano m.in., że: projektowana inwestycja nie wymaga decyzji środowiskowej; teren inwestycji nie jest zlokalizowany w: miejscowości uzdrowiskowej; obszarze parku narodowego; obszarze Natura 2000 i innych terenach objętych ochroną. Organ I instancji doszedł do wniosku, że inwestycja nie podlega uzgodnieniu w trybie art. 53 ust. 4 pkt 9 Upzp (inwestycja zlokalizowana częściowo w pasie drogi powiatowej), a nadto, iż „w trakcie prowadzonego postępowania administracyjnego strony nie zgłosiły zastrzeżeń do planowanej inwestycji”.

Odwołując się od wydanego przez organ I instancji rozstrzygnięcia, Skarżący stwierdził, że w prowadzonym w I instancji postępowaniu, nie odniesiono się do okoliczności, iż nie wyraża on zgody na lokalizację bezpośrednio na granicy działki 228/2 z jego nieruchomością 60/4, 60/3, 61/1, 61/2 oraz w odległości uniemożliwiającej mu czynienie normalnego użytku z jego nieruchomości (chce w przyszłości pobudować murowane ogrodzenie – podkr. Kolegium), jak też, że jest gotowy zaakceptować inwestycję pod warunkiem usytuowania obiektów o obszarze chodnika i pod chodnikiem. Skarżący wskazał również, że planowana inwestycja ma służyć m.in. do zasilania fermy kurzej, a okoliczna ludność wyraża niezadowolenie z istnienia fermy.

Rozpatrując sprawę w postępowaniu odwoławczym, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Białymstoku zważyło, co następuje:

W myśl art. 4 ust. 2 Upzp, w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, określenie sposobu zagospodarowania i warunków

zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Jednocześnie, zgodnie z przepisem art. 2 pkt 5 Upzp, „inwestycję celu publicznego” należy rozumieć jako działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 z późn. zm. – dalej jako „Ugn”).

Z kolei „cele publiczne” – zgodnie z art. 6 pkt 2 Ugn – zostały zdefiniowane m.in. jako: budowa i utrzymywanie ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej, a także innych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń.

Dlatego też, realizacja planowanej inwestycji służy niewątpliwie celom przesyłu energii elektrycznej, a co więcej, z projektowanej infrastruktury korzystać miałyby zarówno społeczność lokalna, jak i ponadlokalna. W związku z powyższym – zdaniem tut. Kolegium – inwestycję tę należy zaliczyć do inwestycji celu publicznego.

Trzeba również zauważyć, że – zgodnie z art. 56 Upzp – nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest decyzją uznaniową, lecz decyzją związaną. Zatem, jeśli wniosek dotyczy inwestycji, której lokalizacja pozostaje w zgodzie z przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz z unormowaniami przewidzianymi w przepisach szczególnych i czyni zadość warunkom formalnym, organ właściwy w sprawie winien wydać decyzję pozytywną.

Co więcej, wyłącznym powodem odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego nie mogą być – zgodnie z art. 56 Upzp. – przepisy art. 1 ust. 2 Upzp. Nie można tym samym odmówić ustalenia lokalizacji ze względu na wartości i dobra, o jakich mowa w ostatnio wymienionym przepisie ustawy (ład przestrzenny, krajobraz, interesy właścicieli sąsiednich nieruchomości) i dlatego też argumentacja taka nie może być brana pod uwagę.

Warto też zauważyć, że art. 52 ust. 2 Upzp wymaga określenia zarówno granic inwestycji, jak i terenu, na który może mieć ona wpływ. Jest to więc istotne nie tylko z uwagi na zadośćuczynienie normie prawnej w przepisie tym wymienionej, ale też z uwagi na konieczność prawidłowego ustalenia kręgu stron postępowania. Pojęcie oddziaływania musi być szeroko rozumiane, zarówno jako wpływ na środowisko przyrodnicze jak i na nieruchomości sąsiednie (w szerokim pojęciu sąsiedztwa). W pojęciu oddziaływania mieści się rzeczywisty wpływ na korzystanie z innych nieruchomości, niekoniecznie graniczących z obszarem przeznaczanym pod inwestycje, jak i na wartości prawnie chronione jak np. środowisko, zabytki, czy funkcjonowanie obiektów użyteczności publicznej (wyrok WSA w Poznaniu, z dn. 28 maja 2009 r., II SA/Po 938/08 – publ. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Odnosząc powyższy wywód do niniejszej sprawy należy przede wszystkim wskazać, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż planowana inwestycja nie narusza przepisów odrębnych. Projektowana inwestycja nie jest zakwalifikowana jako mogąca oddziaływać na środowisko, a ponieważ nie planuje się jej w miejscowości uzdrowskiej, na terenach objętych ochroną krajobrazu, Natury 2000, leśnym, górniczym, itp., nie podlega uzgodnieniu w trybie art. 53 ust. 4 Upzp.

W opinii Kolegium, dotychczas prowadzone postępowanie dowodowe nie zawiera wad umożliwiających uchylenie skarżonej decyzji bądź odmowę ustalenia lokalizacji celu publicznego. Organ I instancji poprawnie ustalił krąg stron. Wniosek złożony przez inwestora spełnia warunki określone w art. 52 ust. 2 Upzp.

Nie doszło również do naruszenia art. 54 Upzp. Co prawda, nie sposób w skarżonej decyzji odnaleźć obszernych analiz stanu prawnego i faktycznego, ale zawiera ona wszystkie elementy określone we wskazanym przepisie, a analiza dokonana przez tut. Kolegium pozwala na potwierdzenie poprawności określenia rodzaju inwestycji oraz warunków i zasad zagospodarowania terenu i jego zabudowy, wynikających z przepisów odrębnych.

Co więcej, w odwołaniu powołano się właśnie na wartości i dobra, o jakich mowa w art. 1 ust. 2 Upzp (ochrona środowiska, interesy właścicieli sąsiednich nieruchomości, walory ekonomiczne) i dlatego też argumentacja taka nie może być przesłanką odmowy lokalizacji celu publicznego.

Skład orzekający tut. Kolegium pragnie też zauważyć, że obawy Skarżącego co do uciążliwości planowanej inwestycji (w tym uniemożliwienia inwestowania na własnej działce w przyszłości – „rozbudowa płotu”) są – na tym etapie procesu inwestycyjnego – nieuzasadnione. W treści skarżonej decyzji odnajdujemy przecież zobowiązanie Inwestora do ochrony interesów osób trzecich, w tym zakazu pogarszania warunków użytkowania nieruchomości sąsiednich. Organ I instancji ocenił przecież wpływ planowanego przedsięwzięcia na prawa właścicielskie odwołującego się i doszedł do wniosku, że trzeba je objąć ochroną, formułując ww. obowiązek inwestora.

Co więcej, w opinii Kolegium okoliczność, że Skarżący chciałby w przyszłości pobudować płot nie może być przesłanką odmowy decyzji lokalizacyjnej nie tylko z ww. powodów, ale też nie może pozostawać bez znaczenia, iż na dzień wydania skarżonej decyzji nie zostało złożone ani podanie o pozwolenie na budowę (o ile inwestycja będzie takiego pozwolenia wymagała), ani nie dokonano stosownego zgłoszenia. Gdyby do wydania pozwolenia na budowę płotu doszło, organ I instancji mógłby oceniać problem położenia linii kablowych w stosunku do planowanego płotu jako potencjalną sprzeczność z przepisami odrębnymi. Aktualnie jednak to zagadnienie jest bezprzedmiotowe.

O ile rację ma Skarżący, iż organ I instancji zaniechał odniesienia się do uwag wniesionych przez strony w trakcie postępowania wyjaśniającego (szczególnie do sprzeciwu Skarżącego), co więcej, Kolegium zwróciło uwagę, iż organ ów w treści skarżonej decyzji stwierdził, że w trakcie postępowania strony nie zgłosiły zastrzeżeń (choć nie jest to zgodne z prawdą), to ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż na pismo Pana Leszczyńskiego z dn. 29 czerwca 2017 r. została udzielona obszerna odpowiedź (z dn. 5 lipca 2017 r.), w którym wyjaśniono zasady prowadzenia postępowań lokalizacyjnych.

Kolegium chciałoby też – odnosząc się do podnoszonej w decyzji organu I instancji kwestii sprzeciwu okolicznych mieszkańców – zwrócić uwagę, iż z orzecznictwa sądów administracyjnych można wywieść, że „sprzeciw lokalnych mieszkańców nie może decydować o wydaniu bądź odmowie wydania decyzji lokalizacyjnej. Przepisy Upzp nie przewidują takiej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji. Decyzja taka jest bowiem aktem administracyjnym o charakterze związanym, co oznacza, że jeżeli planowana inwestycja spełnia wszystkie wymagania określone w przepisach prawa i nie narusza przepisów odrębnych, nie jest prawnie dopuszczalne wydanie decyzji odmownej.” (zob. np. wyr. WSA w Rzeszowie, II SA/Rz 747/14 – publ. jw.).

Warto też dodać, że organy administracji publicznej, przy rozstrzygnięciu indywidualnych spraw obywateli, są obowiązane do działania jedynie w granicach

prawa i na podstawie jego przepisów, co przy ich zastosowaniu w niniejszej sprawie czyni skarżoną decyzję niewadliwą.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak we wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Stronie służy prawo wniesienia skargi na niniejszą decyzję – pod zarzutem naruszenia prawa – do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, za pośrednictwem tut. Kolegium, w terminie 30 dni od daty doręczenia decyzji.

Od skargi pobierany jest wpis stały, którego wysokość została zawarta w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, tj. w sprawach zagospodarowania przestrzennego 500 zł.

Stronie, na jej wniosek złożony przed wszczęciem lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego, może być przyznane prawo pomocy; wniosek ten wolny jest od opłat sądowych;

Obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, w tym ww. wpisu, nie ma strona, której przyznane zostało prawo do pomocy w postępowaniu przed sądem administracyjnym, w zakresie określonym w prawomocnym postanowieniu o przyznaniu tego prawa;

Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego;

Ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego w ramach prawa pomocy jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa;

Jeżeli strona we wniosku wskazała adwokata, radcę prawnego, doradcę podatkowego lub rzecznika patentowego, właściwa okręgowa rada adwokacka, rada okręgowej izby radców prawnych, Krajowa Rada Doradców Podatkowych lub Krajowa Rada Rzeczników Patentowych, w miarę możliwości i w porozumieniu ze wskazanym adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym, wyznaczy adwokata, radcę prawnego, doradcę podatkowego lub rzecznika patentowego wskazanego przez stronę;

Prawo pomocy może być przyznane w zakresie całkowitym lub częściowym;

Prawo pomocy w zakresie całkowitym obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego, a prawo pomocy w zakresie częściowym obejmuje zwolnienie tylko od opłat sądowych w całości lub w części albo tylko od wydatków albo od opłat sądowych i wydatków lub obejmuje tylko ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego;

Częściowe zwolnienie od opłat lub wydatków może polegać na zwolnieniu od poniesienia ułamkowej ich części albo określonej ich kwoty pieniężnej;

Przyznanie prawa pomocy osobie fizycznej w zakresie całkowitym następuje, gdy osoba ta wykaze, że nie jest w stanie ponieść jakichkolwiek kosztów postępowania;

Przyznanie prawa pomocy osobie fizycznej w zakresie częściowym następuje, gdy wykaze, że nie jest w stanie ponieść pełnych kosztów postępowania, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny;

Prawo pomocy osobie prawnej, a także innej jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, prawo pomocy, może być przyznane w zakresie całkowitym, gdy wykaze, że nie ma żadnych środków na poniesienie jakichkolwiek kosztów postępowania, a w zakresie częściowym - gdy wykaze, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie pełnych kosztów postępowania;

Adwokata, radcę prawnego, doradcę podatkowego lub rzecznika patentowego można ustanowić dla strony, która nie zatrudnia lub nie pozostaje w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym, ale nie dotyczy to adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego ustanowionego na podstawie przepisów o prawie pomocy;

Prawo pomocy nie przysługuje stronie w razie oczywistej bezzasadności jej skargi.

Przyznanie prawa pomocy nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów postępowania, jeżeli obowiązek taki wynika z innych przepisów.

Przewodnicząca Członkowie

Otrzymują:

1. PGE Dystrybucja S.A.
2. Wojciech Leszczyński, reprezentowany przez r.pr. Katarzynę Pawlak
3. Piotr Wilczewski
4. Krzysztof Ancypa
5. Powiatowy Zarząd Dróg w Sokółce
6. Romuald Wawiernia, Białousy 37, 16-130 Janów
7. Tomasz Januszko, ul. Bednarska 2B, 15-253 Białystok
8. Wójt Gminy Janów
9. a/a